

FEREASTRA CE-AM ÎNCHIS

Silvia Rîșnoveanu

FEREASTRA CE-AM ÎNCHIS

Se pregătește cerul de furtună,
Cuvintele, învâlmășite, par
Ca norii negri care se adună,
Și nu poți pune, ploii, stăvilă.

Iar vântul se pornește, crud, să bată
Și vorbele mi le aruncă-n geam,
Se strânge, într-un colț, iubirea toată
S-o protejez... că doar pe ea o am.

De teamă să nu-mi spulbere iubirea,
Fereastra dinspre suflet o închid,
Și-am să veghez, n-am să mă pierd cu firea,
Să nu o spargă, iar, un vânt perfid.

Căci n-am să las ca o furtună veche
Să-mi bată-n geam....tu știi că n-am s-o las,
Să lupt cu ea, e floare la ureche
Și nu va face, de vreau eu, un pas!

O voi trimite-n zări îndepărtate,
Sau, și mai bine, în tenebre, jos
De unde, eu voi ști că nu mai poate
Să își arate rânjetul hidos.

Voi apăra, cu orice preț, iubirea
Căci, pentru mine, e al vieții foc,
E rostul meu, e calea și menirea,
Iar viața e miracol, nu e joc.

Iubirea mea este iubirea noastră
Iar drumul către ea ți l-am deschis,
De calea ta-i senină și albastră,
Vei bate la fereastra ce-am închis.